

פרשת זכור

מצות עשה מן התורה על כל ישראל לשמור בלב איבה ושנאה לעמלק ולזרעו ולזכור בפה את רשעתו, ולספר לדורות הבאים את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים ולאבד זכרו מן העולם. שלא ישאר לו שריד ופליט, לא זכר ולא נקבה ולא טף ולא שום דבר הנקרא על שמו, שנאמר: "תמחה את זכר עמלק... לא תשכח" דרשו חז"ל "זכור" - בפה "לא תשכח" - בלב.

וכדי לקיים מצוה זו, תקנו חז"ל שיהיו קוראים אחת בשנה בפרשה זו בציבור ומתוך הספר, והסמיכו קריאה זו לפורים כדי לסמוך מחיית עמלק למחיית המן שהיה מזרעו של עמלק. רוב הפוסקים סוברים שקריאה זו היא מדאורייתא, ואין יוצאים ידי חובה בקריאה ששומעים בפרשת כי תצא שקוראים אותה על הסדר, ולכן צריכים הקורא והשומע לכוון לצאת ידי חובה ואין עולה קטן לתורה בקריאה זו, שאינו יכול להוציא גדול. בפסוק האחרון "תמחה את זכר עמלק" יש אומרים שצריך לקרוא "זכר" ויש אומרים שקוראים "זכר" והנכון שיקרא שניהם.